

Technika a taktika obrany proti tankům.

Válečná historie nás učí jen o způsobu protitankové obrany na organisované posici, neboť tanků bylo ve světové válce použito jen k podpoře útoků na silně vybudovanou posici. Po válce byly však tanky tak zdokonaleny, že jejich nynější vlastnosti umožňují použití jich ve všech fázích útočného boje. Byly-li dříve tanky jen hlavním nepřítelem pěchoty, mohou se v budoucnu s nimi utkat i v přímém boji i ostatní hlavní zbraně, t. j. jezdeckvo a dělostřelectvo.

V podstatě záleží protitanková obrana v zmenšení výhod a zvětšení nevýhod tanků. Je tedy nutno, aby velitelé částí hlavních zbraní znali charakteristiku tanků, způsob jejich boje, jejich slabiny, aby včasnými odvetnými opatřeními a příslušnými rozkazy činnost tanků zeslabili nebo úplně neutralisovali.

Charakteristika tanků je dána jejich výhodami a nevýhodami. Jejich rozsah je různý a závisí na konstrukci tanků. Nepodařilo se totiž doposud sestrojiti universální tank, který by vyhovoval pod-

mínkám naň kladeným pro boj ve volném terénu i k útokům na silně vybudovanou posici. S tímto faktem nutno také počítati při organizaci protitankové obrany.

Výhody tanků.

Výhody tanků jsou obsaženy v definici tanků: „Tank jest obrněný vůz, vyzbrojený dělem anebo kulometem, nebo skupinou těchto zbraní, pohybující se rychlostí postupující pěchoty a větší i v terénu rozrytém dělovou palbou a normálními zákopy. Osádka i mechanismus tanku jsou chráněny pancířem, který vzdoruje všem zbraním, kterých pěchota v poslední válce užívala.

Nevýhody tanků.

Tanky jsou zranitelné dělem a průbojnými střelami. Nemohou se pohybovati v terénu lesnatém, bažinatém a skalnatém. Šířka zákopy, který tank může přejeti, závisí na rozměrech tanku. Tanky jsou značně viditelné a jejich pohyb v terénu rozrytém dělostřelectvem je poměrně pomalý. Jejich malý výhled ztěžuje orientaci v terénu, vyhledávání cílů, hlavně protitankových zbraní. Tento nedostatek tanku je částečně napraven jen u těžkých tanků, opatřených stroboskopem. Rovněž řízení tanku v terénu s překážkami je nesnadné a velmi namáhavé.

Shrneme-li výhody a nevýhody tanků, dojdeme k závěru, že obranu protitankovou můžeme rozdělit:

1. na obranu aktivní zbraněmi,
2. na obranu pasivní překážkami.

Nejlepší způsob protitankové obrany záleží pak ve výhodné kombinaci obrany pasivní a aktivní. Tu možno do všech podrobností připravit tím lépe, čím více má obránce času shromáždit své prostředky.

Aby těchto prostředků bylo podle jejich vlastností plně využito, je nutno jejich účinky proti tankům přesně vymeziti. Tyto prvky protitankové obrany jsou součástí celkového obranného plánu a musí býti předem uvedeny v soulad, neboť zastaviti tanky znamená ve většině případů zlomiti útok.

Technika obrany proti tankům.

I. Pasivní obrana překážkami.

V pasivní protitankové obraně využívá obránce přírodních překážek, které výhodně doplňuje překážkami umělými. Ty tvoří část organizace terénu v obraně a musí s nimi býti počítáno ihned při rozvrhu prací. Protitankové překážky musí býti vybudovány jak v předpolí obránce, tak uvnitř vlastní posice. Všeobecnou trasu hlavní obranné linie nutno voliti tak, aby v ní bylo využito v největší míře přirozených překážek protitankových.

Pro většinu doposud užívaných tanků jsou účinné tyto překážky:

A. Přirozené překážky.

1. Svahy s větším stoupáním než 45°.

Sjízdnost těchto svahů tankem závisí značně na jakosti půdy a na počasí. Půda rozmoklá a písčitá výkon tanku značně snižuje.

Je-li svah příliš dlouhý, není sice překážkou pro tanky, ale rychlost tanku se vzhledem na výkon motoru zmenšuje. Všeobecně možno říci, že pohoří do výšek 1000 m, není-li skalnaté, není nepřekročitelnou překážkou pro tanky.

2. Skalnaté útesy.

Skalnaté útesy jsou nepřekročitelnou překážkou pro tanky. Terén pokrytý balvany značně ztěžuje použití tanků, neboť tanky trpí častým vyšínutím pásů, poroucháním jejich čepů a článků.

3. Bažiny.

Bažinatý terén je nepřekročitelnou překážkou pro tanky tenkrát, je-li stav bažiny takový, že se v něm pěšák při chůzi bojí. Tato překážka musí být dostatečně široká, neboť úzké pruhy bažin, vyskytující se podél lučních potoků, znemožňují sice použití tanků v 1. sledu pěchoty, mohou však být, postupují-li tanky v 2. sledu, pěchotou, která je následuje, snadno jako přechody upraveny (naházením sena, slámy, větví).

4. Vodní toky.

Vodní toky se stávají překážkou pro tanky, jsou-li širší než 2 m a hlubší než 70 cm, je-li dno kamenité. Tato překážka je tím hodnotnější, čím jsou břehy sráznější, řečiště hluboké a dno bažinaté. Veškeré mosty musí být strženy, i jsou-li menší únosnosti, aby nemohly být obsluhou tanků neb oddíly k tomu určenými zesíleny. Materiál musí být odnesen, aby ho nemohlo být použito k opravě mostu nebo přejezdů.

5. Les.

Tank má sice takovou sílu v tahu a tlaku, že porazí jednotlivé stromy tlustě 35 cm i více, avšak souvislý les, je-li starší než 10—15 let, je dostatečnou překážkou pro tanky, že jich není možno použít v 1. sledu. Tanky však mohou postupovat po průsecích obyčejně v 2. sledu, aby při zastavení pěchoty postoupily vpřed a pomáhaly pěchotě zdolati nepřítele v okolí lesních průseků. Hustý podrost nebrání sice jízdě tanků, ztěžuje však značně orientaci osádce tanku.

B. Umělé překážky.

Jedinou umělou nepřekročitelnou překážkou pro tanky jest umělé zavodnění části terénu. Tuto překážku lze však zříditi velmi zřídka.

Ostatní umělé překážky sice tanky v jízdě zpomalí, nikdy však úplně nezastaví, neboť stačí, aby speciální pracovní oddíly postupující za tanky upravily přechody, jimiž tanky přejedou v malých proudech, aby se na druhé straně překážky rozvinuly a dohonily pěchotu, která je má v podobném případě, jsou-li tanky přechodně zastaveny, předejít.

1. Zákopy.

Zákopy větších rozměrů, než může příslušný typ tanku přejít, se strmými hlubokými stěnami jsou překážkou, která může zastaviti postup tanků na několik hodin. Tyto zákopy však skýtají velmi dobrý skryt pro pracovní technické části, které jsou k úpravě překážek tankovým jednotkám do útoku přidělovány. Je proto nutné voliti trasu zákopu tak, aby zákop mohl být postřelován bočně ku-

lomety a hlavně aby ho bylo dobře vidět z dělostřeleckých pozorovatelů obráncových. Dobře řízená kulometná a dělová palba ztěžuje velmi práci technickým oddílům a nahromaděné tanky před překážkou jsou výborným cílem pro dělostřelectvo.

Ve francouzské ofenzivě 16/4 1917 narazila skupina tanků Chaubesa skládající se asi z 50 tanků mezi I. a II. nepřátelskou obrannou linií na souvislý zákop 4—5 m široký a 3 m hluboký. Přes veškeré úsilí jak tankové jednotky, tak doprovodných oddílů nemohly tanky zákop přejít. V místě zamýšlených přechodů nahromaděné zastavené tanky byly velmi dobrým cílem pro dělostřelectvo umístěné na výšinách Craonne. Přibližně polovina tanků byla z této skupiny zničena. Zbytek tanků byl nucen se vrátit, útok pak v tomto úseku byl úplně zastaven.

Taková překážka má však také své nevýhody. Může být vybudována jen velkým počtem mužstva za velmi dlouhou dobu. Strmé vysoké stěny nutno vyztužit a zákop neustále udržovat. Zákop podobných rozměrů je velmi dobře vidět, hlavně na leteckých fotografiích. Možno pak v něm soustředěnou dělovou palbou před útokem vytvořit přechody pro tanky.

2. V l í j á m y.

Jámy rozměrů přibližně $6 \times 4 \times 3$ m, vykopané v místech pravděpodobných přechodů tanků, jsou dobrými pastmi na tanky. Podmínkou však jest, aby byly dobře maskovány a vyházená hlína byla odvezena. Překážka musí být postřelována, neboť zapadlý tank si často pomůže sám tím, že osádka tanku nebo pěchota stěny jámy odkope, nebo je tank vytažen tankem zásobovací čety. Aby se tak nestalo, je nutno umístit na dně jámy minu, která tank zničí.

Nejvýhodněji lze umístit tankové překážky na silnici při vjezdu do vesnice a výjezdu z ní, za mosty nebo za přejezdy, za křižovatkou železniční trati s cestou, kterýmižto místy tanky při útoku nejpravděpodobněji pojedou.

3. Z á s e k y a b a r i k á d y.

Těchto druhů překážek, které mají poměrně malou cenu, používáme tam, kde je materiál potřebný k vybudování překážky po ruce.

Lesní průseky zatarasujeme stromy napříč pokácenými. Vchody do vesnic můžeme zatarasit buď překážkou narychlo vybudovanou, složenou z trámů, ze zatížených povozů, ze stavebního kamene, je-li k dispozici, nebo překážkou z železového betonu.

4. P ř e k á ž k y z ž e l e z o v é h o b e t o n u.

Vybudování těchto překážek vyžaduje delšího času, speciálních oddílů a materiálu, který nutno alespoň z větší části skoro ve všech případech dovážeti.

Kvádry z železového betonu, rozměrů $2.50 \text{ m} \times 1.75 \text{ m} \times 1.75 \text{ m}$, v průměrné hloubce v zemi zasazené, ve vzdálenosti 15 m, spojené navzájem silným drátěným lanem, byly vybudovány Němci jako tanková překážka v délce asi 1 km podél silnice z Etain do Verdunu. Proti pozorování leteckému byla překážka zastřena po celé délce zastírací sítí.

Vybudování takovéto překážky je však velmi zdoluhavé a nákladné. Protože v tomto pásmu nebylo k útoku tanků použito, není známo, jak by se překážka osvědčila.

Výhodněji dá se podobné překážky použití k zabarikádování vjezdu do vesnice. K spojení kvádrů možno též použití kolejnic nebo profilového železa.

Dobrou protitankovou překážkou jsou kolíky z kolejnic nebo z profilového železa zabetonované v skalnaté půdě, skloněné pod úhlem asi 45° ve směru proti jízdě tanku.

Shrneme-li účinek jednotlivých protitankových překážek, dojdeme k závěru, že umělé pasivní překážky sice tanky v pohybu zpomalí, nikdy však nezastaví. Vybudování jich však dává obránci důležitou záruku v tom, že nepřítel nemůže na takovou obrannou posici útočiti s úplným překvapením, nýbrž teprve po četných obhlídkách leteckých a dělostřelecké přípravě.

V další stati pojednávající o protitankových zbraních seznáme, že jediná v poslední válce protitanková účinná zbraň, t. j. dělo, bude v brzku, jak pokusy ukázaly, doplněna protitankovým kulometem. Nezranitelnost tanku bude pak více v jeho pohyblivosti než v brnění. Sníží-li pak obránce výhodnými překážkami rychlost a pohyblivost tanku, zajistí si tím z velké části také pravděpodobné zničení tanků protitankovými zbraněmi.

II. Aktivní obrana zbraněmi.

Úkol protitankové obrany aktivní je zničení tanky.

Doposud užívané zbraně proti dosavadnímu brnění tanků jsou:

1. Dělostřelectvo.
2. Doprovedné zbraně pěchoty.
 - a) pěchotní malorážné dělo,
 - b) minomety,
 - c) protitankový kulomet,
 - d) kulomety s průbojným střelivem
3. Minová pole.
4. Letectvo.

1. Protitanková obrana dělostřelectvem.

Dělostřelectvo může působiti proti tankům buď palbou nepřímou nebo palbou přímou.

A. Protitanková obrana dělostřelectvem palbou nepřímou.

Tank může býti zničen dělem ve většině případů jen tehdy, je-li zasažen plnou ranou. Střepiny granátů mohou způsobiti jen poškození pásů.

Tank plně zasažený dělovým granátem ve většině případů shoří.

Aby nepřímá dělová palba byla proti tankům účinná, je nutno:

1. použití k soustředění palby na tankovou jednotku alespoň jednoho nebo několika oddílů dělostřelectva, aby bylo dosaženo překvapujícího účinku. Není-li palba mohutná a překvapující, tanky se rozptýlí, čímž se jejich zranitelnost značně zmenší.

2. Tankovou jednotku nutno postřelovati, je-li shromážděna na malém prostoru,

- a) ve východisku k útoku,
 - b) v místech přechodů a před překážkami,
 - c) při shromažďování tankové jednotky na dobytém cíli.
3. Dělostřelectvo musí míti výhodné pozorovatelný.

Normálně se svěruje v obraně v jednom oddílu dělostřelectva přímé podpory 1 baterii speciálně obrana protitanková. Soustředění palby na větší tankové jednotky provádí dělostřelectvo pro všeobecnou činnost. Toto dělostřelectvo německé armády na francouzsko-německém bojišti mělo podle instrukcí v roce 1918 nechat při objevení tanků ostatní cíle stranou a soustřediti veškerou palbu na tanky, neboť „zastavit tanky znamená zlomit útok“.

Přes to však četné příklady z tohoto bojiště dokazují, že dělostřelectvo zničilo nepřímou palbou značné procento tanků jen tehdy,

1. když tanky útočily jenom v malém množství a na úzké frontě,
2. když tanky byly překážkou zastaveny,
3. když byly nuceny pohybovati se za bílého dne v hlubokých kolonách.

B. Protitanková obrana dělem palbou přímou.

Dělo s palbou přímou jest, jak četné příklady ze světové války dokazují, nejlepší protitankovou zbraní doposud užívanou. Obsluha děla musí však býti znamenitá. Děla polního dělostřelectva, přidělená pěchotě, jsou rozmístěna nejčastěji mezi 1., 2. a 3. obrannou linií tak, aby měla co možná největší výstřel. Aby tato děla nebyla předem prozrazena, musí jejich stanoviště býti velmi pečlivě maskováno a voleno tak, aby obsluha děla nebyla útočícími tanky snadno zničena. Palba se zahájí teprve tehdy, až tanky dojedou na vzdálenost 1000 m a menší, při čemž se hledí s přiblížováním tanků a podle dopadů zmenšuje. Jakmile je dělo zastříleno, zahájí se palba ráz naráz. K ochraně děla nutno však přiděliti 1—2 skupiny samočinných zbraní.

Přes své četné výhody má tento způsob protitankové obrany i své nevýhody. Děla mohou býti často pro svou blízkost zničena nepřátelskou dělostřeleckou přípravou ještě před zahájením útoku. Mohou velmi těžko měniti svá stanoviště a nutno počítati s tím, že při ústupu budou zničena. Zásobování střelivem je těžké.

Jakých výsledků možno dosáhnouti přímou palbou z děla, dokazuje příklad z obrany Fleguiers, kde 2 děla umístěná narychlo na okraji této vesnice, zničila v krátkém čase všech 15 tanků, které útočily v tomto pásmu. Pěchota byla obránci v tomto místě úplně zastavena a vesnice bylo dobyto Angličany teprve druhého dne.

Střelby přímé užívají s velmi dobrým výsledkem také baterie kryjící ústup při prolomení obranné linie, kdy tanky dosáhnou linie posledního skrytu dělostřelectva. Baterie zahájí palbu ráz naráz, jakmile se tanky objeví na hřebenu. Úkolem pěchoty je krýti postavení baterie a umožniti její ústup.

2. Obrana protitanková doprovodnými zbraněmi.

a) Obrana malorážným dělem.

Způsob této obrany jest obdobný jako vpřed vysunutými děly polního dělostřelectva. Toto dělo musí míti značnou počáteční rychlost střely. Užívá se granátů průbojných. Aby bylo dosaženo velké rychlosti střelby, musí býti toto dělo polosamočinné, t. j. se samočinným otvíráním závěru, vytažením a vyhozením vystřelené nábojnice. Poněvadž toto dělo je lehčí a dá se rozebrati na několik

kusů obsluhou děla přenosných, můžeme je umístiti blíže 1. vlastní obranné linie. Zahajuje činnost již při útoku tanků na 1. obrannou linii a prodlužuje tak činnost jednotlivých děl polního dělostřelctva, která jsou rozmístěna více do hloubky mezi 2. a 3. obrannou linií.

Toto dělo se zkouší — možno říci — ve všech armádách. Jeho ráže, která se kolísá okolo 50 mm, není ještě přesně stanovena.

b) Minomety.

Zasažení tanku normální střelbou z minometu je pro jeho zakřivenou dráhu velmi nepravděpodobné. Střelba se provádí nepřímou, soustředěním palby na místa, kterými musí seskupené tanky projížděti. Střepiny min mohou porouchati vnější ústrojí tanků. Místa nucených přechodů tanky bráníme lépe palbou přímou tím, že ložiště minometu upravíme pro střelbu se spodní skupinou úhlů.

c) Protitankové kulomety.

Protitankový kulomet je teprve v stadiu vývoje. Užívá se velké počáteční rychlosti střely a zvětšené ráže až do 20 mm, se speciálními průbojnými střelami. K snadnějšímu zastrčení kulometu používá se střel kourčících. Ač Němci s předchůdcem této zbraně, t. j. protitankovou puškou „Tankgewehr“, dosáhli na frontě ve světové válce poměrně slabých výsledků (ze 4000 pušek rozdělených pěchotě bylo jen několik francouzských tanků zasaženo), dá se očekávat, že výsledky s protitankovým kulometem budou uspokojivé, neboť kulomet má proti pušce dvě velké výhody:

1. značnou rychlost střelby (až 150 ran za minutu),
2. je velmi přesný, neboť jest upevněn na pevném podstavci.

Protitankové kulomety mají zajištěný účinek na vzdálenost 600 metrů a menší.

Proti dělu má protitankový kulomet tu výhodu, že je přenosnější a jeho zásobování střelivem snazší.

d) Kulomety.

Kulometů pěchoty, opatřených průbojnými střelami, možno použítí proti tankům jen tehdy, jde-li o lehké doprovodné tanky se slabým pancířem. Jinak jen při nedostatku jiných protitankových zbraní. Při tom nutno soustřediti s upevněným kulometem palbu na místa, kde tank jest opatřen průzory, neboť se může státi, že střepinami střel, které vniknou průzory dovnitř tanku, bude osádka tanku oslepena. Z kulometů střelíme na tanky však jen v tom případě, že není pro ně výhodnějších cílů, které skýtá útočící pěchota.

e) Obrana ručními a puškovými granáty, plamenomety.

Tohoto způsobu boje proti tankům možno použítí jen v nepřehledném terénu, při obraně okrajů osad, zahrad, lesíků a p. Němci doporučovali v svých směrnících pro obranu vrhatí svazek 4–5 ručních granátů pod tank anebo na střešinu tanku.

Plamenomet nutno naříditi proti jedoucímu tanku tak, aby osádka byla oslepena. Obsluha plamenometu musí býti dobře ukryta, aby nebyla osádkou tanku předčasně zjištěna a dělem anebo kulometem tanku před použitím plamenometu zničena. Ve válečné

historii anglických a francouzských tankových jednotek není zaznamenán ani jeden případ, že by tank naznačenými způsoby ručními granáty nebo plamenomety byl vyřazen z boje.

3. Minová pole.

Nájezdné miny používané v protitankové obraně jsou dvojí. Jedny, větších rozměrů a účinků, slouží k zničení tanků. Jsou zakopány šachovitě ve 2—3 řadách, v místech, kudy tanky v útoku pravděpodobně pojedou (kombinace s překážkami přirozenými neb umělými). Jich kladení vyžaduje však delšího času a musí býti prováděno s největší ostražitostí, neboť nedostatečné maskování vyházené hlíny je na letecké fotografii velmi dobře vidět a tím se minové pole prozradí.

Najede-li tank na tento druh miny, je buď zničen anebo alespoň značně porouchán.

Zjistí-li útočník minové pole včas, jsou v něm před samým útokem vytvořeny dělovou palbou průchody. Není-li pak minové pole souvislé nebo výhodně kombinováno s překážkami, bude tankovými oddíly v útoku objeto, neboť tyto oddíly dostanou před útokem veškeré známé údaje o organizaci nepřátelské posice.

Malé miny.

Váží jen 3—4 kg a jsou prostě položeny do trávy nebo mezi drátěné překážky. V ulicích anebo před vjezdy do vesnice se pokrývají mrvou.

Účelem těchto min je tank poškoditi. Mají před prvními tu výhodu, že mohou býti velmi rychle položeny. Nejsou-li však dobře maskovány, bývají rovněž osádkou tanků zpozorovány a opatrně objety.

Rovněž tak je důležité, aby obránce před ústupem anebo před bojem odstranil nápisy: „Minová pole“, které v poslední válce v mnoha případech osádku tanků na nebezpečí upozornily.

4. Obrana letectvem.

Letectvo ničí tanky vrháním pum a protitankovými kulomety. Bombardovací letectvo prodlužuje činnost dělostřelectva tím, že bombarduje vykládací nádraží tankových jednotek a jejich shromažďovací střediska.

Bombardování nádraží je značně ztíženo tím, že je nutno prováděti je v noci, kdy se tanky vykládají. Zjišťovati vykládací nádraží a shromažďovací střediska je svěřeno letectvu výzvědnému. Protože tankové jednotky jsou v shromažďovacích střediskách dobře ukryty, dá se obvykle toto místo zjistiti jen na leteckých fotografiích, na nichž jsou patrné stopy kolejových pásů, které tanky při přesunu zanechají, nebyly-li obezřelou obsluhou včas zahlazeny.

Bombardovací letectvo působí účinně proti tankům také v místech, kde tanky během postupu ve dne jsou nuceny projížděti v proudu jedním místem, na př. po mostě, v soutěsce a p.

Bombardování nutno prováděti s překvapením a větším počtem letadel najednou, aby se tanková jednotka nemohla včas rozptýlit.

Jakmile tanková jednotka vyrazí k útoku, je použití bombardovacího letectva málo účinné, neboť tanky se svou značnou pohyblivostí v terénu brzy rozptýlí. Jednotlivé tanky jsou pak pro

bombardovací letoun velmi nesnadným cílem. Pouhé střepiny z pum jsou proti tankům tak málo účinné jako střepiny dělostřeleckých granátů. Velmi účinnou zbraní protitankovou bude bojové letadlo vyzbrojené protitankovým kulometem.

Výhody jeho jsou:

1. velká pohyblivost,
2. velký přehled po bojišti a tedy snadné zjištění místa tankové jednotky,
3. velká rychlost střelby.

Rozumí se, že i toto letadlo bude vyhledávati větší skupiny tanků, vytvořené zastavením tanků před překážkou, shromáždění tanků na dobytém cíli a p.

O b r a n a t a n k y.

Tak jako je největším nepřítelem letce letec, dělostřelce dělostřelec, bude v budoucnu hlavním nepřítelem tanku zase tank. Ačkoli ve světové válce bojovaly proti sobě tanky jen jedenkrát, a to 8. října 1918 u Seranvillers a Niergnies jižně od Cambrai, dá se z výsledků v této bitvě dosažených usuzovati, že v budoucnu bude tanků proti tankům použito velmi často, neboť

1. tank je vyzbrojen dělem, které pancíř tanku velmi snadno prorazí,
2. z tanku se střílí dělem palbou přímou na malou vzdálenost,
3. obsluha děla tanku je kryta pancířem proti střelám pěchoty,
4. tank jest jako záloha protitankových zbraní velmi pohyblivá,
5. tank jest jedinou protitankovou pozemní zbraní, která při vniknutí nepřátelských tanků do vlastní linie nemusí býti ztracena, jak je tomu u protitankových děl.

Hlavní podmínkou u použití tanků proti tankům je překvapení. Tanky nutno přemístiti skrytě a vyraziti najednou do boku útočící tankové jednotky.

Protože tanky jsou zbraní výhradně ofensivní, bylo by neúčelné udržovati tak nákladnou zbraň, jako zálohu pro případ eventuálního útoku nepřítele s tanky. Výhodnější bude přidělití takovouto tankovou jednotku na nákladních automobilech větší jednotce. Na rychlo převezených tanků použije pak velitel k podpoře protiútoku v širším rozsahu, a to v místech, kde nepřítel podporuje útok tanky.

(Příště dále.)

KAJUS:

Předvojenská výchova mládeže v Maďarsku.

I. Úvod.

V době, kdy otázka branné přípravy mládeže dostala se u nás opět do popředí, nebude na škodu, seznámíme-li se blíže s předvojenskou výchovou mládeže našeho jižního souseda — Maďarska.

Trianonskou mírovou smlouvou byla Maďarsku zakázána všeobecná branná povinnost a povolena jen námezdní armáda.

Pro Maďarsko to byla těžká rána. Jeho výbojné záměry byly tím zhačeny, zejména v době, kdy tam působila Mezispojenecká vojenská kontrolní komise. Duch odboje přes to v Maďarsku neustal. Snažil se obejít ustanovení mírových smluv a přes zákaz chtěl se